

## **SKUP 2000 – 60**

Prosjekt: Et positivt liv

Medarbeider: Kenneth S. Elvebakk

Publikasjon: NRK 1 og Blikk

Publisert: November – desember 2000

Medium: Fjernsyn og avis

Tema: Helse/samfunn

- A. 1 stk. VHS kassett (master på digi beta), "Et positivt liv!"  
Artikkel satt opp på papp 2 x A3, "I gode og onde dager..."

B.

- 1) Kenneth S. Elvebakk
- 2) "Et positivt liv!" og "I gode og onde dager..."  
(Fellesprosjekt om hiv og Aids - både dokumentarfilm og artikkel)
- 3) "Et positivt liv!" - ble vist på NRK1 mandag 27. november kl. 22:00,  
NRK2 tirsdag 28. november kl. 22:35 og YLE1 1. desember.  
"I gode og onde dager" sto på trykk i Blikk nr. 12 - desember 2000.

- 4) NRK  
Dok 22  
v/ Tore Tomter  
0340 Oslo  
Tel: 23 04 70 00

Blikk  
St. Olavs plass  
0130 Oslo  
Tel: 22 99 22 80

- 5) Kenneth S. Elvebakk  
Hagegata 36 A  
0653 Oslo  
Tel: 22 19 67 79  
E-mail: ksefilm@netcom.no

- 6) Redegjørelse for arbeidet:

a)  
Jeg fikk ideen etter en reise til Afrika, der hiv og Aids er et stort problem. Da jeg kom hjem igjen slo det meg hvor lite oppmerksomhet hiv og Aids fikk i Norge.

Arbeidet med filmen startet i desember 1998. Vårt mål var å vise at hiv ikke bare rammer homofile menn. I løpet av våren 1999 gjorde vi casting på hiv-smittede i Norge. Det viste seg vanskelig å få med kvinner og heterofile menn. Vi ble tvunget til å søke personer utenfor Norge og søkte videre i Sverige og Danmark. Vi satte inn annonser i magasiner for hiv-positive, og vi snakket med hiv-smittede som hadde uttalt seg offentlig. Mange tok kontakt med oss og vi prøvofilmet noen få. De personene som ble valgt skulle utfylle hverandre og fortelle en felles historie om det å leve med hiv. Vi hadde allerede kontakt med en homofil mann i Stockholm. Vi hadde ikke håp om å få med en bifil mann.

I løpet av våren 1999 kom vi likevel i kontakt med en hiv-smittet bifil mann fra Drammen. Da hadde vi endelig de personene som skulle til, for å lage et godt program. Vi startet opptakene sommeren 1999 og fulgte personene til og med juni 2000. Det tok lang tid å bygge opp tillit hos de medvirkende og enda lengre tid i forhold til familie og venner.

Artikkelen er et resultat av filmen. Kvinnen i artikkelen, Inger Lise Vincent, ønsket ikke å delta i filmen. Like før filmen skulle vises ønsket hun likevel å bidra. Vi foreslo å gjøre intervju med Inger Lise og hennes mann, Ole Johnny Vincent. Han er hiv-smittet. Hun selv er ikke smittet. Ole Johnny hadde tidligere vært gift med en kvinne. Han ble skilt og giftet seg med en mann, som døde av Aids i 1996. Dette var Ole Johnnys tredje ekteskap. Det var viktig for dem begge at det ikke var Se & Hør eller VG. Valget falt på Blikk. Inger Lise ønsket at mannens homofile venner også skulle få vite om forhold deres. Artikkelen gav også god oppmerksomhet til filmen.

b)

Den sentrale problemstillingen ved starten av filmprosjektet var at hiv rammer mange seksuelt. I utgangspunktet ønsket vi bare å ha med personer som var smittet seksuelt. Alle fire hadde slitt med selvfølelsen i forhold til en partner, etter at de var smittet. Det var derfor viktig å finne personer som enten var i forhold, eller som kunne tenke seg å inngå et nytt forhold. Vi ønsket å finne personer som var langtidssmittet. Disse hadde erfaring med å leve med en livstruende sykdom over lang tid. Vi ønsket også å fokusere på hva som skjer i forholdet mellom foreldre og barn, når mor eller far blir alvorlig syk.

Vi ønsket å få fram i artikkelen hvordan Inger Lise Vincent opplevde å leve sammen med en bifil og hiv-smittet mann.

c)

Det var litt vanskelig å få folk til å snakke åpent om sitt seksualliv. Det var mye frem og tilbake hvordan de var blitt smittet. Derfor valgte vi å dempe denne delen. Folkene som medvirket i filmen hadde tenkt gjennom både livet og døden. De var svært reflekterte. Etter hvert handlet filmen mer om livet og det å leve et godt liv, enn døden og det å skulle bli syk. Familie og venner ble trukket inn i filmen. Det oppsto en nærhet og varme, som vi ellers ikke ville ha fått med.

Inger Lise og Ole Johnny hadde slitt voldsomt med forholdet i den perioden innspillingen pågikk. Inger Lise skulle egentlig ha vært med i filmen, men hun trakk seg fordi forholdet var så vanskelig. Sommeren 2000 flyttet Inger Lise og Ole Johnny igjen sammen etter kort tids separasjon. Høsten 2000 tok vi igjen kontakt med Inger Lise og ble enige om å gjøre et intervju.

d)

Vi startet arbeidet med å kontakte ulike organisasjoner for hiv og Aids i Norge. Det var et problem at hiv-smittede ble overbeskyttet av folk innen omsorgsyret. De ville rett og slett ikke bringe beskjeder videre. Det ble svært

vanskelig å komme i kontakt med hiv-smittede. Jeg valgte derfor å kontakt alle hiv-smittede jeg kjente til fra før, eller som hadde stått fram tidligere. De satte meg i kontakt med nye hiv-smittede. Til slutt satt jeg med ti hiv-smittede kvinner og 3 heterofile menn. Ingen av dem turte å delta i filmen. Begrunnelsen var som regel press og redsel fra foreldre og familie.

I forhold til artikkelen besøkte vi Inger Lise og Ole Johnny en gang. Dette ble fulgt opp med to telefonsamtaler. Inger Lise fikk lese gjennom artikkelen før den sto på trykk.

7) Jeg tror jeg brukte 1/2 års effektiv arbeidstid fordelt over to år.

8)

Dette har vært en prosess både for meg og de medvirkende. Vi gjorde flere runder med intervjuer og de siste intervjuene ble best. Det er vel ofte slik med prosessintervju. Jo lengre inn i materien en kommer jo bedre blir det.

Alle fire medvirkende i filmen driver i dag med informasjon om hiv og Aids. Jeg tror de er blitt flinkere til å snakke om hiv og jeg håper de kan bruke denne erfaringen i fremtiden.

Jeg hadde store problemer med å finne finansiering til filmen. Nesten ingen så nytteverdien av å lage en slik film. Det tok ett år å overbevise NRK. Hele produksjonen måtte gjøres på så lavt budsjett som mulig. Det betydde at jeg måtte filme halvparten av opptakene selv på DV. Jeg syntes det var enklere å intervju med en videofotograf til stedet. Da kunne jeg konsentrere meg fullt ut om selve intervjuene.

Etter at artikkelen hadde stått på trykk i Blikk, fikk Inger Lise og Ole Johnny voldsomt påtrykk fra andre aviser og ukeblader. Noen prøvde til og med å kontakt barna deres. Det viste seg å være en svært dårlig fremgangsmåte. Jeg hadde på forhånd kurset de medvirkende i forhold til kontakt med pressen.

9) Oslo, 29. januar 2001  
Kenneth S. Elvebakk

